

המומר

הוי ונוס, פילגש גאה של האלים,
בת זלף־ים וענני קיץ,
לפניך אני כורע.

אליך אני פונה
כאשר את יוצאת בעלות השחר מגלי האוקינוס אל החוף.
תני לי לשכב לידך בחול המתחמם
מתחת לשמש הזורחת
וללטף את בשרך.

גאליני ממדבריות לבנים ומעקרים של נביאים
לבושי כתנות לבנות, המגמגמים וממלמלים יום ולילה
בקולות לבנים: "כה אמר ה'! כה אמר ה'!"
גאליני מרבנים בעלי זקנים שחורים ארפים
לבושי מעילים שחורים מרפטים וחושי כפות שחרות
המחזיקים ספרי־שחור ומגלות־חשך
עם רשימות ארכות של אסורים שחורים.
הוי ונוס, בעלת שער הזהב ועיני התכלת,
העניקי לי את הירק של טוסקנה והפחל היס־תיכוני;
הוציאני מסתו היהודים ומדמדומיהם האפרים;
הרשי לי להשתוף באור השמש של יוני
בימי הקיץ שלך ללא סוף.

הוי ונוס הי את פסלת, ואני – שיש בידך;
בכשוני פיגמליון תגלפי ותעבדי ותעצבי
את גופי מחדש
כגלתיאה זכרית:
את תלתלי החומים תהפכי לשער חלק וצהב,
את אפי הנשרי – תישרי,

את עיני החומות והעמקות תשני
לבהירות וקלילות, כחלות ורדודות, כגלי ימה.
קרעי ממני את מום המילה
שמשחית את זכרתי.
תני לי להאבק ערם באצטדיון שלך,
כמו במטות תשוקתך.
עשי את גופי לשרירי וחסן
יותר מאשר של אדוניס,
ואת אוני – עז יותר.
תני לי להוכיח לקופידון
שאני גבר אמתי.

מדוע קוראים לי יעקב? הרי אני יוליאנוס.
מדוע קוראים לי יצחק? הרי אני אדריאנוס.
מדוע קוראים לי אברהם? הרי אני אספסיאנוס.

הוי נוס, פילגש גאה של האלים,
שעבדיני,
קשרי אותי חזק ליצוע-החשק שלך
כאשר את מלקה אותי בפרגולי-ענג;
כלאי אותי בחדר-המטות שלך,
עם סדיני הקטיפה האדמים,
עם וילונות משי ארגמן,
עם מראות נחשת מצחצחות.

הוי גברת של שושנים, אדונית ניחוח הנרד,
גלי לי את מערת הזאבה שהיניקה את רומולוס ורמוס,
כדי שגם אני אינק את חלבה.

אל תשננו לי חקי משה, שירו לי את שירת וירגיליוס,
אל תדקלמו לי מזמורי דוד, למדוני ספורי אובידיוס.

נוס גברתי, אחיותיך דיאנה ומינרוה
מפלטות אתי, הן קורצות בעיניהן,
הן מזמינות אותי למקדשיהן

שָׁל תַעֲנוּגֵי הַגּוֹף.
וְנוֹס גְּבַרְתִּי, אַחִיךָ וּוּלְקָאן וּמֵאָרֶס
קוֹרְאִים לִי – לְתַפֵּס אֶת הַחֶרֶב,
לְהָרִים אֶת הַפִּידוֹן,
לְמַתַּח אֶת הַקֶּשֶׁת וְלִירוֹת חֲצִים,
לְהַצְטַרֵּף לְמִשְׁחַקִּיהֶם,
מִשְׁחַקֵי מַלְחָמָה וְאַהֲבָה.

הוּי וְנוֹס גְּבַרְתִּי, מַלְכַת רוּמָא,
עַל מִזְבְּחֶךָ אֶקְרִיב חֲזִירֵי בָר;
הִבָּה נִטְבַּל אֶת הַשֶּׁכֶר שֶׁלְנוּ בְּדָם אֲרַנְבוֹת,
וְנַחֵג בִּיחָד בְּסַעֲדוֹת שֶׁל גְּבִינָה מְעֻשָּׁנָת וְקַתֵּל טְרִי.
אֲנָא, גְּלִי לִי, רַק לִי, אֶת סוּדוֹתֶיךָ,
אֶת רִזֵי הַחֲזוֹר, הַחֲשֵׁק וְהַעֲנוּג,
מֵאַהֲבַת הָאֱלִים,
וְנוֹס הַגָּאָה, בַּעֲלַת שְׁעַר הַזְּהָב וְעֵינֵי הַתְּכַלֵּת.

בַּת עֲנִי קִיץ וְזֶלְזֵיִם,
לְךָ אֲנִי מְרִים אַרְבַּע כּוֹסוֹת יַיִן, וְנִשְׁבָּע:
"לְשָׁנָה הַבָּאָה בְּרוּמָא,
לְשָׁנָה הַבָּאָה בְּרוּמָא."

אִם אֲשַׁכַּחְךָ, תִּשְׁכַּח יְמֵינִי
תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי לְחִפֵי אִם-לֹא אֲזַכְּרֶכִי,
אִם-לֹא אֲעֲלֶה אוֹתְךָ,
וְנוֹס,
עַל רֹאשׁ שְׂמֹחַתִּי.